

Повратак огњишту – Мирко Симов Бјелајац

Држећи се бледом и дрхтавом руком за дотрајалу ограду, стајао је на трулим даскама степеништа, које су и у овој ледом и снегом окованој ноћи, још увек мирисале на стару боровину.

Његов тупи и замишљени поглед, замршен у крошњи старе крушке, у врховима њених под снежним покривачем повијених грана, покушавао је да допре тамо негде. Негде у даљину. Даљину која гледа према почетку, само њему знаном.

Полако одшкрину врата, уз шкрипу гвоздене резе и зарађалих шарки која се помеша са тихим жубором потока иза куће, са клокотом воде која је клизила испод површине леда. Ту, одмах испод остатака срушене дрвене ћуприје, где је почињала да се као неукротива планинска лепотица, отима и пропиње, трчи, прескаче преко камења и нестаје у дугу и хладну зимску ноћ.

Мршаве и изнемогле руке, скоро нечујно, спустише кофер преко каменог прага. Као да је чуо, речи добродошлице грма зове у стени, полеглог под теретом леда и снега.

Дувајући из правца трапова, кроз расушена чамова брвна, кроз напрсла прозорска стакла и кроз отпалу шиндру са крова, ледени ветар је уз повремене фијуке, само њему знане, померао чађаве вериге изнад давно напуштеног огњишта, засипајући снежном тишином трагове живота. Испод дебелог слоја прашине, негде у пепелу и остацима угљенисаних комада буковог дрвета, лежали су једно поред другог, и жарач и маше.

А унутра, тамна ноћ и тамне издужене сенке, оскудних ствари. Прошлост скривена по ћошковима, запетљана у паучину. Први пут јасна. На брвнима према истоку види икону, Светог Архангела Михаила.

Док је прелазио преко излизаног каменог прага, дочека га мирис тамјана, светлост кандила. На све стране полетеше искре бадњака који гори.

У том трену осети, како му крв надире кроз жиле, како тражи места у његовом нејаком и старачком срцу, како му праменови беличасте магле муте и односе мисли, како их у испредају у fine и скривене нити, како га ломе, како га гази бесциље, како га прекрива поњава изаткана на разбоју суровог живота.

И тада, његове руке почеше саме кидати сопствено тело, праштајући се заувек са душом. А горе, изнад куће, на гувну одавно зараслом у папрат и трње, одбачено срце заплеса последњи танго. Глава закорачи према крају живота.

Широм отворене очи, са погледом у крошњу старог ораха, наједном почеше да трепере светлоплавом бојом звезда. Уста се претворише у јаму без дна. Хтела би, само једну кап воде са извора испод столетног бреста.

Усне шапућу кроз ноћ. Зову мајку, дозивају оца. Прсти на рукама, грчевито ухватили спасење, и хтели би га само себи.

Мршаво и изнемогло тело, клону преко каменог прага. Ноге, бежећи од неумитне истине, остадоше на степишту.

Неми, без иједног трептаја, смирени и укочени поглед, загледан према колевци у дну куће, прекрише снежне пахуље.

Суза из ока, постаде једна од њих.